

Interview

Multifocaal toezicht

Professionalisering van intern en publiek toezicht door de ogen van Henk Kesler

Rein Halbersma en Karin van Wingerde*

Wat hebben het toezicht op de sport, de zorg en kansspelen met elkaar gemeen? Daarover spraken Rein Halbersma en Karin van Wingerde namens de redactie van *Tijdschrift voor Toezicht* met Henk Kesler.¹ Kesler heeft een lange carrière als bestuurder in de sport, de zorg en het publieke toezicht. Hij was van 2000 tot 2010 directeur betaald voetbal bij de KNVB. Sinds 2012 is hij lid van de raad van bestuur van de Kansspelautoriteit, verantwoordelijk voor handhaving en regulier toezicht. Hoe hebben toezicht en handhaving zich de afgelopen decennia ontwikkeld? Welke parallellen ziet hij tussen het intern toezicht op bijvoorbeeld voetbalclubs en ziekenhuizen en het publieke toezicht? En welke ontwikkelingen kunnen we de komende jaren verwachten in het toezicht op de sport?

Henk Kesler (1949) studeerde rechten aan de Rijksuniversiteit Groningen. In 1973 begon hij zijn carrière als advocaat te Enschede, waar hij verschillende grote faillissementen afwikkelde. In de jaren tachtig werd hij bestuurslid bij de Vereniging Ziekenzorg, een van de twee ziekenhuizen in Enschede. In 1989 realiseerde hij – inmiddels als voorzitter van het ziekenhuis – de fusie met het Sint Joseph Stadsmaten. Daaruit ontstond het huidige Medisch Spectrum Twente (MST), een van de grootste niet-academische ziekenhuizen van ons land. Kesler zat vervolgens tot 1994 in de raad van commissarissen van het MST. Zijn bekendheid in de regio leidde ertoe dat hij in 1982 werd gevraagd als secretaris bij FC Twente waar hij tussen 1982 en 1994 verschillende bestuursfuncties vervulde. In 1995 trad hij toe tot het sectiebestuur betaald voetbal bij de KNVB. Van 2000 tot 2010 was hij directeur betaald voetbal bij de KNVB. Sinds 2012 is hij lid van de raad van bestuur van de Kansspelautoriteit. Ook is hij arbiter bij het internationaal sporttribunaal (CAS) in Lausanne en vervult hij een aantal commissariaten.

* Dr. R.S. Halbersma is onderzoekscoördinator bij de Kansspelautoriteit en redactielid van *Tijdschrift voor Toezicht*. Dr. C.G. van Wingerde is universitair docent criminologie aan de Erasmus Universiteit Rotterdam en als academic research partner verbonden aan de Kansspelautoriteit. Zij is ook redactielid van *Tijdschrift voor Toezicht*.

1. Het gesprek vond plaats op woensdag 1 november 2017. Met dank aan Laura Heijnen, student-assistent Criminologie aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, die de transcriptie van het interview voor haar rekening nam. De letterlijke gesproken tekst van dit interview is op een aantal plaatsen geredigeerd en ingekort omwille van de leesbaarheid en de lengte.

U heeft een lange staat van dienst als bestuurder in de zorg, het voetbal en de laatste jaren in het publieke toezicht. Hoe is dat samen gekomen?

Min of meer bij toeval. De economisch directeur van de Vereniging Ziekenzorg, waar ik in de jaren tachtig bestuurslid was, was Piet Nijland en hij was penningmeester van FC Twente. Dus je begrijpt al waar het naar toe gaat. Wij hadden het vaak over FC Twente, want hij wist dat ik FC Twente-supporter was. Op een gegeven moment zei hij: ‘Kan ik jou even apart spreken? Wij hebben een vacature in het bestuur van FC Twente en daar wilden we jou wel graag in hebben.’ Ik zei: ‘Dat wil ik wel doen.’ En gelijk in het eerste jaar degradeerden we [lacht, red.]. Maar ik heb ook de promotie weer meegemaakt gelukkig. En dat heb ik twaalf jaar gedaan.

Dus u was advocaat, bestuurder bij FC Twente en zat in de raad van toezicht bij een van de grootste regionale ziekenhuizen?

Het was nog de tijd dat er niet veel toezichtprofessionals waren. FC Twente werd geleid door een manager en een administrateur en er waren vrijwilligers. Dat was de dagelijkse leiding van die club en het budget was helemaal niet groot, dat was rond de anderhalve miljoen gulden in die tijd. Reclame was er heel weinig. Toen ik begon, was er nog geen shirtreclame, dat kwam pas in '83, '84 zo'n beetje. Maar ik werkte dus gewoon en elke maandagavond werd er vergaderd. Je was wel zo'n beetje twintig tot dertig uur per week met die club kwijt. Dat waren geen eenvoudige tijden vergeleken met de financiën van nu. In 1995 werd ik gevraagd of ik toe wilde treden tot het sectiebestuur betaald voetbal van de KNVB. Dat stond toen onder leiding van de fameuze Jos Staatsen, die ook nog burgemeester van Groningen geweest is. En hij sprak toen de gevleugelde woorden: ‘Wij gaan iets nieuws beginnen’. En dat was Sport7.²

Eigenlijk is dus 1995 ongeveer, ook het jaar van het Bosman-arrest,³ een omslagpunt geweest voor wat betreft de professionalisering van de sport?

Inderdaad, dat is wel iets daarvoor gebeurd natuurlijk, toen waren de televisiecontracten er ook wel, en de reclames ook, dus de *business*-clubs waren al begonnen vanaf de jaren '84, '85. Maar inderdaad, als je kijkt naar de voetballerij in die tijd, dan gingen de salarissen over

2. Sport7 zou een commerciële sportzender moeten worden waar kijkers tegen betaling voetbalwedstrijden konden bekijken. De zender startte in augustus 1996, maar werd enkele maanden later al weer van het scherm gehaald vanwege tegenvallende kijkresultaten. Bovendien vond een aantal voetbalclubs (waaronder Feyenoord) dat de KNVB de uitzendrechten onterecht aan de sportzender had verkocht. Zij stelden zich op het standpunt dat zij eigenaar van de rechten waren en niet de KNVB. De rechter stelde de clubs in het gelijk. Rb. Utrecht 19 maart 1996, 04.21.177/1996, JOR 1996/44.
3. Het Bosman-arrest is de uitspraak van het Europese Hof van Justitie van 15 december 1995, ECLI:EU:C:1995:463, inzake de transfersom van de Belgische voetballer Jean-Marc Bosman. Bosman speelde bij voetbalclub Club Luik en wilde na afloop van zijn contract elders gaan spelen. Luik vroeg echter een dusdanig hoge transfersom dat daarmee de transfer werd verhinderd. Bosman betoogde dat dit in strijd was met het vrij verkeer van personen. Het Europese Hof stelde Bosman in het gelijk. Daarmee werd het voor voetballers na afloop van hun contract mogelijk om transfervrij te vertrekken.

de kop. Een middelmatige voetballer die zestigduizend gulden verdiende, die ging opeens naar zijn voorzitter en zei: ‘Voorzitter, ik dacht dat ik maar volgend seizoen honderdtwintigduizend gulden moest verdienen.’ Toen zei die voorzitter: ‘Ja, maar je bent toch niet twee keer zo goed gaan voetballen?’, ‘Nee, voorzitter, maar de markt, hè.’ Goed, dat liep toen ook redelijk uit de hand. Wij waren nog niet eens koploper qua salarisstijgingen, in Engeland waren ze koploper, in Italië, met meer dan driehonderd procent salarisstijging. Dat was ook de periode dat Ajax zijn spelers, door het *Bosman*-arrest, weg zag lopen naar AC Milan. Dus er liepen vier spelers van Ajax weg met een kapitaalvernietiging van je weet niet hoeveel, daar zat onder andere Kluivert [en Davids, Reiziger en Bogarde, red.] bij. Die liepen allemaal zonder transfervergoeding de deur uit, als gevolg van het *Bosman*-arrest.

Ik ben vertrokken uit de advocatuur in 1985 en toen heb ik gekozen voor een carrière in het bedrijfsleven en ben gaan werken bij de Hartman Groep. Dat was het bedrijf van de voorzitter van FC Twente, Frans Hartman. Hij had een bedrijf in tuinmeubelen met zeshonderd man, met vestigingen in Ierland, Engeland, Duitsland, Spanje en later, dat heb ik nog geliquideerd, ook in Amerika.

En wat deed u daar?

Ik was statutair directeur. Ik was verantwoordelijk voor de gang van zaken bij de buitenlandse vestigingen, daar ging ik met enige regelmaat naar toe. Ik was eigenlijk wat je nu kunt vergelijken met een COO, daarnaast had ik nog HR (toen personeelszaken genoemd) en uiteraard ook juridische zaken in mijn takenpakket. Dat heb ik vijf jaar gedaan.

Vervolgens ben ik weer teruggegaan naar de advocatuur, naar mijn oude kantoor. Dat was inmiddels gefuseerd en had dertig advocaten gekregen. Daar heb ik nog ruim negen jaar gewerkt, tot medio 2000. En in die periode zijn we heel spectaculair gegroeid, we stonden bij de top 10 van Nederland. We hadden op een gegeven moment zesenzestig advocaten, we hadden kantoren in Deventer, Zutphen, Groenlo, Enschede en later ook nog in Doetinchem. Dus het waren boeiende tijden, maar het schoot niet echt op. Het nadeel van veel decentrale kantoren is dat je uiteindelijk toch niet één cultuur krijgt en dat maakte het heel lastig om dat aan elkaar te smeden. We hadden een maatschappbestuur van drie man, maar dat bestuur had nauwelijks *pover*, want ze werden constant *overruled* door de maatschapvergadering van tweeëntwintig. Die wilden allemaal nog meepraten, zelfs over de kleur van het briefpapier. Nou, dat schoot volgens mij niet op en ik had inmiddels gezien hoe andere kantoren veel beter gestructureerd waren.

Dus je ziet eigenlijk dat een aantal branches waarin u actief was, de zorg, de sport en de advocatuur in verschillende tempo's professionaliseerden?

De gezondheidszorg was duidelijk eerder, want in 1989 was de organisatie van die ziekenhuizen met een raad van commissarissen al min of meer gemeengoed.

Hoe bent u bij de KNVB terechtgekomen?

In 1996 werd ik belast met de afhandeling van Sport7 door de clubs en dat deed ik dus nog in mijn tijd als advocaat. Uiteindelijk hebben we dat allemaal geregeld, dat was vrij snel, want het moest ook, de clubs moesten weer geld hebben. Nou, kennelijk had ik dat goed gedaan, want toen het hele sectiebestuur, waar ik ook in zat, moest aftreden en er een nieuw sectiebestuur moest komen, mocht ik terugkomen. De voetbalclubs vonden dat ik mij verdienstelijk had gemaakt en ze zeiden: 'Nou, het is ook wel handig dat er iemand blijft die nog een beetje weet hoe het gegaan is.' Twee mensen, Gerard Bouwer en ik, zijn gebleven en toen moest er een nieuwe voorzitter gezocht worden. Nou, die kond men niet vinden, dus toen ben ik in 1998 voorzitter van het sectiebestuur geworden. Totdat in 2000 de directeur van de KNVB, Arie van Eijden, terugkeerde naar Ajax. Toen zat de KNVB zonder directeur. Er waren een paar mensen die zeiden: 'Henk, we hebben een nieuwe directeur nodig, waarom doe je het zelf eigenlijk niet? Zou je dat leuk vinden?'. Ik heb daar natuurlijk veel geleerd. Ik werkte met een raad van commissarissen als directeur in een, zeg maar, lastige wereld hè, een mediagenieke wereld, waar je onder een vergrootglas ligt, waar elke stap van de directeur wordt bekeken. En je leert maar al te gauw dat er heel veel mensen zijn in zo'n raad van commissarissen, met name in de sport, die dolgraag op de stoel van de bestuurder gaan zitten. Daar is veel meer emotie dan hier [bij de Kansspelautoriteit, red.], ze staan veel dicht bij de sport, omdat ze vaak vanuit toch ook hun achtergrond bij die sport betrokken zijn geraakt. Dat is wel een heel interessant thema: kun je nu een goede bestuurder zijn in de sport, een goede toezichthouder in de sport, terwijl je niet weet hoe die sport in elkaar zit? Daar heb ik toch wel mijn gedachten over, moet ik je heel eerlijk zeggen. Ik heb helaas een leger van mislukte bestuurders aan mij voorbij zien trekken.

En is dat vergelijkbaar met bijvoorbeeld de zorg? Want u heeft zelf geen zorgachtergrond. Ook daarvan wordt vaak gezegd: 'Je moet verstand hebben van zorg om een ziekenhuis te kunnen besturen.' Is dat nou hetzelfde?

Nee. Ik vind het dus anders. Een ziekenhuis is toch klinischer, je hebt met pure professionals te maken, dat zijn de artsen. Dus met andere woorden: dat is al lastig genoeg. Maar bij de sport speelt de emotie een veel grotere rol dan in de zorg. Je kunt zeggen: 'Zorg is ook emotie, doodgaan is een vorm van emotie, je hebt met familie te maken en gezondheid zelf, de patiënt', maar bij voetbal heeft iedereen een mening die vaak door emotie wordt ingekleurd zonder dat verantwoording wordt afgelegd. En dat is het grote verschil met de zorg. De gezondheidszorg, hoe complex ook, is veel beter georganiseerd.

Heeft dat de professionalisering tegengestaan, dat sport zo emotioneel beladen is?

Zeker. Daarom is het ook later gebeurd, volgens mij. Sterker nog: er waren ook wel voetbalclubs die gewoon aan het eind van de maand geld tekort kwamen. Dan konden de salarissen niet betaald worden en dan moest de voorzitter bij de bank een garantie afgeven voor de salarisbetaling. Dat gebeurde in die tijd, dat was vrij gebruikelijk. En daarom is die slag ook gewoon later gekomen, omdat dat geld later kwam, want je kunt niet zeggen dat ziekenhuizen in de beginfase te weinig geld hadden. Wij hadden in die tijd bij het ziekenhuis nooit echt financiële problemen. Maar de sportwereld heeft uiteindelijk natuurlijk ook toezichthouders gekregen.

Daar zijn wij eigenlijk wel benieuwd naar. We zien bijvoorbeeld de Dopingautoriteit, een private stichting die deels ook met overheidsgeld wordt gesubsidieerd. Dat is dus eigenlijk een bijzondere menging van publiek en privaat toezicht.

Ik vind dat die wel redelijk goed functioneert, maar ik vind, je moet natuurlijk je onafhankelijkheid bewaren. Ik ben sterk voor minder overheidsinvloed. Ik heb dat meegemaakt ook aan den lijve. Veel gemeentes gaven namelijk subsidie aan die clubs in de jaren zestig, zeventig. En dan wilde men toch wel zien hoe dat geld besteed werd. Dus wij hadden in het bestuur van FC Twente iemand van de gemeentelijke dienst Lichamelijke Opvoeding, Sport en Recreatie. Dat was een vrij gebruikelijk model. Maar toen kwamen in de jaren zeventig-tachtig clubs in de financiële problemen. En toen zei men: 'Moeten we nou wel zo'n ambtenaar daar laten zitten?'. Die ambtenaren waren natuurlijk in de loop der tijd vergroeid met dat bestuur. Dus het was altijd een gespannen verhouding, waarbij de gemeente altijd het loodje legde. Dus met andere woorden: je moet als overheid, vind ik eerlijk gezegd, wel heel terughoudend zijn in de financiering van voetbalclubs, tenzij je kunt aantonen dat je er een breed gedragen maatschappelijk belang mee dient.

Los van het financiële aspect dat gemeentes controles willen uitoefenen, speelt natuurlijk ook het openbareordeaspect. U bent ook betrokken geweest bij de totstandkoming van de voetbalwet.⁴ Kunt u vertellen hoe de openbare orde en de rol van de gemeentes bij de voetbalclubs is ontwikkeld door de jaren heen?

Nou, dat was moeizaam. Toen ik in het sectiebestuur kwam en ik voorzitter werd in 1998, hadden we net daarvoor in 1997 het Picornie-incident gehad,⁵ de strijd tussen Ajax en Feyenoord in Beverwijk. Toen werd de interdepartementale stuurgroep bestrijding voetbalvan-

4. De Wet maatregelen bestrijding voetbalvandalisme en ernstige overlast, beter bekend als de Voetbalwet, trad op 1 september 2010 in werking. De wet geeft burgemeester en officier van justitie uitgebreidere bevoegdheden om in te grijpen bij voetbalvandalisme en introduceert zwaardere straffen voor supporters die zich schuldig maken aan geweld.
5. Carlo Picornie was de aanvoerder van de Amsterdamse 'F-side' die het leven liet bij een vechtpartij tussen enkele honderden Ajax- en Feyenoord-supporters aan de rand van Beverwijk, NRC, 24 maart 1997.

dalisme en –geweld opgericht. Ik zat ook in die stuurgroep als sectiebestuur, samen met nog een bestuurder, Michael van Praag. Dat was praten tegen de doven, met andere woorden: politie en Justitie wilden niet bewegen. Ze vonden dat het wettelijk allemaal goed geregeld was. Die voetbalwet kwam dus maar niet van de grond. Het ging ons erom: ‘Jongens, zorg nou dat je die stadionverboden beter regelt. Zorg nou dat, als daar inderdaad door de clubs gewoon wordt ingegrepen, dat daar dan ook, als er bij een echte strijd tussen openbare orde, dat jullie die stadionverboden ook opleggen en maak er desnoods een gebiedsverbod van, dan haal je heel veel kou uit de lucht.’ Uiteindelijk zijn wij in 2006, 2007 naar de Vrije Universiteit gegaan en hebben we met professor Zijlstra de eerste contouren van die voetbalwet gemaakt. Die heb ik toen aangeboden aan Guusje ter Horst. Uiteindelijk is de wet in 2010 – ik heb nog met een delegatie van de KNVB op de publieke tribune gezeten – aangenomen. Gek genoeg vonden een aantal Tweede Kamerleden die wet toen al niet ver genoeg gaan, terwijl men er eerst niets van wilde weten. De bedrijfstak zelf had de oplossing al veel eerder voorhanden, maar het was praten tegen onwil. Het kan verkeren.

Waarom vonden jullie het bij het initiatief voor die voetbalwet zo belangrijk dat dat publiek geregeld werd en bijvoorbeeld niet privaat?

Omdat we het niet voor elkaar kregen, privaat. Bij rellen van enige omvang, het slopen van treinen en bussen heb je altijd de openbare orde nodig, dus wij hadden daar een prachtige notitie voor geschreven bij de KNVB met als titel: ‘De overheid draagt het zwaard niet voor niets’, en dat was en is nog steeds ook mijn stellige overtuiging.

Als we kijken naar het toezicht op sport, dan zien we dat er allerlei aspecten van de sport zijn die bij verschillende typen toezichthouders zijn belegd. De Dopingautoriteit houdt zich bezig met doping, de Kansspelautoriteit is verantwoordelijk voor matchfixing waarbij gewed wordt, de Belastingdienst houdt zich bezig met de fiscale aspecten en er worden nu nieuwe initiatieven ontplooid om misbruik in de sport tegen te gaan. In andere domeinen van toezicht zien we ook wel de ontwikkeling dat al die aspecten steeds meer gecentraliseerd worden belegd, bij bijvoorbeeld een centrale toezichthouder of autoriteit. Is dat ook iets voor de sport en wat zou je daar dan moeten beleggen?

Ik vind dat wel heel erg complex hoor, want ik vind sport daar te divers voor. Want dan krijg je een sportautoriteit waar zoveel specifieke dingen uit diverse sporten bij elkaar komen. Dat is precies wat jullie vragen: wat wil je daar beleggen? Je moet oppassen, vind ik, dat dat niet te ambtelijk gaat worden hè, dat je zegt: ‘We gaan naar de autoriteit toe, en die autoriteit zegt: “We hebben het zó druk, daar komen we niet aan toe”.’ Dus ik ben daar niet zo’n voorstander van. Als je gaat kijken naar een gemeenschappelijke noemer zou je wellicht geneigd zijn het misbruik in de sport als eerste te noemen, maar

dat is de facto al belegd bij het OM, waar je uiteindelijk toch niet omheen komt.

Zijn er aspecten van de sport waarvan u vindt dat ze nog niet voldoende belegd zijn?

Nou, ik vind de tuchtrechtspraak, dat is over het algemeen natuurlijk toch een interne zaak bij de sport. Dus elke bond heeft wel eigen tuchtrechtspraak of maakt gebruik van een collectief zoals het Instituut voor Sportrechtspraak. Tuchtrechtspraak staat altijd onder druk. Want aan de ene kant ben je als bond een *facilitator*, je bent degene die de competities organiseert, dat kunnen die clubs niet alleen, want daar moet iemand boven staan die zegt: ‘We spelen een uitwedstrijd en een thuiswedstrijd, we hebben een regulier systeem.’ Als de clubs dat zelf moeten doen, dan komen ze er niet uit, dat is een vast gegeven. En dat is natuurlijk het vervelende: de sportbond is aan de ene kant de *facilitator* en aan de andere kant de rechtsprekende macht in die sport. Wij hebben de tuchtrechtspraak bij de KNVB in de jaren negentig ingrijpend gewijzigd. Daar had je vroeger een tuchtcommissie en die klaagde aan, maar sprak ook zelf het vonnis uit. Wij hebben toen het Duitse systeem gevolgd met een aanklager, dus een aanklager betaald voetbal. Dat systeem hebben we ingevoerd aan het eind van de jaren negentig. Wij hebben gewoon een aantal officieren van justitie gevraagd: ‘Wil jij aanklager van de KNVB worden?’. Vervolgens hebben we de tuchtcommissie uitsluitend bemand met mensen die ook het oordeel moesten geven. Dus gewoon aanklager en rechtsprekende macht. Ook daar zie je weer het thema van professionalisering: leren van andere sectoren.

Momenteel bent u bestuurder bij de Kansspelautoriteit, een publieke toezichthouder. Wat zijn nu de belangrijkste verschillen tussen governance, of intern bestuur, en het publieke toezicht?

Publiek toezicht ligt natuurlijk toch meer, vind ik, onder het vergrootglas en dat is begrijpelijk natuurlijk, want het is een publieke zaak. En in het private toezicht, daar ging natuurlijk nog wel eens wat mis, om het zo maar te zeggen. Dat hebben we gezien bij de woningbouwcorporaties. Dat was toch min of meer een beetje, laat ik het voorzichtig formuleren: ouwe jongens krentenbrood. Met andere woorden: ‘ons kent ons’ en dat was het oude toezichtmodel. Daarvan zeg ik: dat is toch wel een beetje achterhaald. Dan wil ik niet zeggen dat het nu opeens honderd procent beter is geworden, maar je ziet nu wel dat ook in de private sector toezichthouders transparanter worden.

Naast uw huidige functie bent u ook arbiter bij het internationaal sporttribunaal in Lausanne. Kunt u iets over uw ervaringen daar vertellen?

Ik ben arbiter vanaf 1999 geloof ik, maar ik heb mijn eerste zaak pas in 2000 gehad. Ik ben vanaf 2001 in de voetbaldivisie gekomen, ik heb in het begin ook wel dopingzaken gedaan. Maar het zijn over het algemeen zaken die over geld gaan. Een enkele keer over een schorsing. Maar het merendeel van de zaken gaat over

geld. Dus spelers die voortijdig de deur uit worden gezet, met name in landen als Bulgarije, Turkije, Saudi-Arabië, de Emiraten et cetera, zonder geld. Om een voorbeeld te geven: de club haalt een Braziliaan, geeft hem een contract voor vier jaar en belooft hem in die vier jaar elf miljoen salaris. Vervolgens maakt hij geen doelpunten en dan wordt hij ontslagen. Dan betalen ze hem alleen het eerste jaar en dat is vaak vervelend voor die speler. Ook agenten(makelaars), intermediairs die niet betaald worden. Vaak krijgt een spelersmakelaar tien procent van het jaarsalaris *up front*. Maar stel nu, in diezelfde zaak, dan zegt de club: 'Ja, maar we hebben hem na een jaar verkocht aan een andere club. Dus we hebben driekwart van z'n salaris niet betaald, dus we hoeven die tien procent niet te betalen.' Daarvoor is standaardjurisprudentie van het CAS: als je dat afspreekt met elkaar, dat je die tien procent *up front* betaalt, dan moet je dat ook betalen. Ook al gaat dan die speler voor afloop van zijn contract weg, dat is dan jammer, dan kan de club dat meenemen in de transferonderhandelingen naar zijn volgende club. Dus dat zijn ook zaken die spelen. Het is rijp en groen door elkaar, maar het gaat uiteraard meestal over de uitleg van de contractuele bepalingen.

Tot slot, hoe ziet het toezicht op de sport er volgens u over tien jaar uit?

Ik verwacht in de eerste plaats een grotere mate van zelfstandigheid van de landelijke bonden en dat de tucht-rechtspraak, die nu nog bij de bonden zit, mogelijk nog meer gaat centraliseren.

Dus dat die bonden weer meer de rol van facilitator krijgen?

Als je als bond niet meer wilt dat je daar hoofdpijn van krijgt, dan zou het best denkbaar zijn om te zeggen: 'Laat die tuchtrechtspraak maar door een ander instituut doen'. Dus dan heb je ook niet meer dat je als bond wordt aangekeken op de kwaliteit. Je moet er dan wel voor zorgen dat die rechtspraak belegd wordt bij een onafhankelijke instantie die snel kan werken. Want je hebt wel met je schorsingen op korte termijn te maken, dus het moet allemaal logistiek wel goed ingebed zijn. Die discussie zal komen denk ik, maar hoe die afloopt weet ik niet. Bonden zijn doorgaans nogal behoudzuchtig, zeker als ze wat kleiner zijn.

Verdeling van tv-gelden wellicht?

Zeker, maar die discussie is zo oud als toen er voor het eerst geld te verdelen was. Toen waren die gelden, vergeleken met nu, bijna minimaal. Discussie was natuurlijk altijd dat de grote clubs het geld verdienden en de kleine clubs niet. Wie wil nou VVV-Cambuur zien? Antwoord van de kleine clubs was steevast: als wij niet tegen jullie spelen verdien je ook niks! Dus met andere woorden: televisierechten en de verdeling van dat geld zijn altijd strijdpunten geweest en vaak machtsmiddelen voor de grote clubs, om de kleine clubs in de tang te houden. En dan natuurlijk *matchfixing*, maar ik vind dat wel een heel moeilijk thema, daar zal je echt met elkaar de handen in elkaar moeten slaan. Ik hoop er nog steeds

op dat we een keer echt een mooie casus krijgen. Dat klinkt een beetje gek. Maar wel een mooie casus waar het OM ook wat mee kan. Ik weet dat de politie ook wel wil, maar dan moeten ze wel een casus hebben.

En verwacht je niet dat door steeds grotere bedragen ook de spelers minder te winnen hebben bij matchfixing?

Maar het speelt toch vaak niet in de hoogste divisies. Daar verdienen de spelers al zoveel geld. Spelers van de eredivisie verdienen toch allemaal gemiddeld meer dan honderdduizend euro. Het zijn vooral de lagere divisies die kwetsbaar zijn. De politiek maakt zich zorgen en zelfs in het Regeerakkoord wordt matchfixing met name genoemd en dat zegt toch wel wat. Gelukkig wordt er op dit moment op vele fronten (OM, politie, sportbonden en Kansspelautoriteit) naarstig overleg gepleegd over een goed plan van aanpak voor de komende jaren. Een recent congres in Londen leerde mij in ieder geval dat de sportbonden hun educatieprogramma's dienen te intensiveren en dat de nationale opsporingsautoriteiten veel beter met elkaar moeten samenwerken dan tot voor kort. Kortom: werk aan de winkel.